

Arrest

**nr. 81 967 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X op 16 oktober 2010, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot aanwijzing aan de bevoegde kamer II van de eerste voorzitter van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 december 2010.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient samen met haar echtgenoot een eerste asielaanvraag in op 25 september 2003. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 januari 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoeksters echtgenoot dient vervolgens nog tien nieuwe asielaanvragen in, die allen negatief worden afgesloten.

Verzoekster dient op 26 november 2004 samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), om medische redenen. Op 12 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster de beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd en ten aanzien van verzoeksters echtgenoot dat de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp is geworden.

Op 23 maart 2009 dient verzoekster samen met haar echtgenoot bij de gemeente Broechem, een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 december 2009 dient verzoekster samen met haar echtgenoot bij de gemeente Yvoir, een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster en de minderjarige kinderen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 8 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissingen dienen verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rolnr. 60 640).

Op 20 oktober 2010 wordt de beslissing ten aanzien van verzoekster en de minderjarige kinderen van 7 september 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, ingetrokken. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2009 en op datum van 15.12.2009 werden ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat de verzoeken onontvankelijk zijn.

Reden(en):

De aanvragen gingen niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het feit dat de advocaat van betrokkene de Ambassade van Servië te Brussel aangeschreven heeft kan niet weerhouden worden als geldige motivering daar dit schrijven geenszins een bewijs van identiteit of nationaliteit aantoont. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de

verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, kan hierdoor niet aanvaard worden door onze dienst.

De bewering dat de Servische ambassade geen reactie geeft en niet meewerkt, kan evenmin aanvaard worden als motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen. Het schrijven naar de ambassade dateert ondertussen van één jaar geleden en betrokkene legde totnogtoe geen paspoort voor, noch een bewijs dat zij sindsdien nog pogingen ondernam om een identiteitsdocument te verkrijgen. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Aangezien de identiteit van betrokkene voor onze diensten op geen enkele manier met zekerheid kan vaststaan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. De geboorteaktes van R.A. (...) en R.E. (...) waarop de moeder vermeld staat kunnen niet aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Bovendien is verzoekster niet de drager van deze identiteitsdocumenten en bewijst het alleen maar dat zij moeder is van de dragers van de geboorteaktes. Betrokkene dient zelf een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart voorleggen waarvan zij zelf de titularis is. "

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

"Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 15.01.2004."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Op 12.12.2009 werd voor heel het gezin I.-R. een regularisatieaanvraag ingediend.

De aanvraag van mevrouw en de kinderen werd op 20.10.2010 opnieuw onontvankelijk verklaard op

De reden van de beslissing: (...)

Verzoekster en haar kinderen kregen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers kunnen zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekenen.

In eerste instantie dient benadrukt dat voor verzoekers 1 regularisatieaanvraag werd ingediend op 12.12.2009.

Hoewel 1 aanvraag werd ingediend voor heel het gezin, werden 2 beslissingen genomen door dienst vreemdelingenzaken. Intussen werd de eerste beslissing van mevrouw ingetrokken en een nieuwe beslissing opgesteld.

De aanvraag van mevrouw en haar kinderen werd opnieuw onontvankelijk verklaard en de aanvraag van mijnheer I.H. is nog steeds onvankelijk doch ongegrond (tegen deze beslissing is nog een beroep hangende bij de RVV).

Dit ten onrechte.

Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Het is niet redelijk te verantwoorden dat regularisatieaanvraag, die wordt ingediend voor 1 gezin (= man + vrouw + kinderen), voor mijnheer onvankelijk wordt verklaard en voor mevrouw en de kinderen niet.

Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat de aanvraag van mijnheer ontvankelijk is en die van mevrouw en de kinderen niet. Hoewel voor de kinderen wel degelijk identiteitsdocumenten werden voorgelegd in de vorm van hun geboorteakte.

Concreet betekent dit dat in het dossier van mijnheer buitengewone omstandigheden aanvaard worden waardoor de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en in die van zijn kinderen niet hoewel de geboorteaktes werden neergelegd.

Waarom de aanvraag van de kinderen eveneens onontvankelijk wordt verklaard is onduidelijk en niet redelijk te verantwoorden. Bovendien is er geen enkele redelijke verklaring waarom de aanvraag van de kinderen, net zoals die van de vader, niet eveneens ontvankelijk diende verklaard te worden. Immers uit de geboorteaktes van de kinderen blijkt dat mijnheer de vader is van de kinderen en mijnheer zijn aanvraag werd ontvankelijk verklaard en die van zijn kinderen niet.

Dit is niet redelijk, zorgvuldig en een schending van het gelijkheidsbeginsel daar men de aanvraag van mijnheer ontvankelijk verklaard en die van zijn kinderen niet.

Bij de regularisatieaanvraag van dit gezin werden de geboorteaktes van de kinderen voorgelegd die allen hier geboren zijn in België.

Bovendien dient benadrukt dat de geboorteaktes van R.A. en R.E. officiële documenten zijn afgeleverd door de burgerlijke stand van de stad Geel en afgeleverd door de burgerlijke stand van Sainth Vith. Aldus staat zeker de identiteit van de kinderen vast. Deze wordt door dvz trouwens ook niet betwist, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dit betekent in feite dat er voor de kinderen wel degelijk is voldaan aan de identiteitsvoorwaarde.

Bezwaarlijk kan dvz stellen dat de kinderen niet aanvaard kunnen worden als zijnde identiteitsdocumenten. Dit is een schending van de bewijskracht van een akte: namelijk een schending van de bewijskracht van de geboorteaktes opgesteld door de burgerlijke stand te België.

Immers het betreffen officiële documenten van in België zelf, afgeleverd door de burgerlijke stand van de stad Geel en Sainth Vith.

Op welke wijze kunnen de kinderen anders hun identiteit bewijzen?

Dat de bestreden beslissing d.d. 20.10.2010 dan ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting daar waar deze stelt " de geboorteaktes van R.A. en R. E. waarop de moeder vermeld staat kunnen niet aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten terwijl het geboorteaktes betreffen de van de burgerlijke stand hier in België zelf (en dvz niet betwist dat mevrouw de moeder is van de kinderen of de identiteit van de kinderen betwist) zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de identiteit van de kinderen niet vaststaat te meer omdat eveneens mijnheer als vader mee op de geboorteakte staat en zijn aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard en aldus dienst vreemdelingenzaken meent dat hij voldaan heeft aan de voorwaarde dat hij zijn identiteit dient aan te tonen.

De identiteit van mevrouw werd door de burgerlijke stand van de stad Geel en Sainth Vith bovendien nooit betwist of in vraag gesteld. Minstens blijkt dit op geen enkele wijze uit de geboorteaktes van de kinderen.

In casu kan de identiteit van mevrouw dan ook vastgesteld worden aan hand van de geboorteakte van haar kinderen. Dit is immers het enige document dat zij kan voorleggen omtrent haar identiteit.

Voorts dient benadrukt dat mevrouw bij het indienen van haar aanvraag duidelijk gemotiveerd heeft waarom zijn geen paspoort of identiteitskaart kon voorleggen.

Men weigert haar gewoon enig identiteitsdocument of paspoort af te leveren.

Mevrouw is dit reeds verscheidene keren gaan vragen op de ambassade doch men wil haar niet helpen, reden waarom de raadsman van mevrouw een aangetekend schrijven heeft gericht naar de ambassade teneinde een paspoort of nationale identiteitskaart voor mevrouw te bekomen.

Tot op heden heeft de ambassade nog steeds niet gereageerd en weigert men iedere medewerking.

Mevrouw heeft dus wel degelijk pogingen ondernomen om een paspoort of nationale identiteitskaart te bekomen doch men wil het haar gewoon niet afleveren en weigert elke informatie of vraag hieromtrent.

In de bestreden beslissing wordt ook niet aangetoond of op enige wijze gemotiveerd dat het bekomen van een paspoort voor verzoekster of nationale identiteitskaart wel degelijk mogelijk is! Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing of werd hier enig onderzoek naar gedaan.

Wat kan verzoekster nog meer doen?

Indien dienst vreemdelingenzaken kan zeggen hoe verzoekster een paspoort kan bekomen, zal zij onmiddellijk hiervoor het nodige doen. Zij zou niets liever willen!

Verzoekster zit werkelijk met de handen in het haar want wat dienst vreemdelingenzaken vraagt is voor haar onmogelijk omwille van overmacht.

Zij heeft bovendien aangetoond dat zij pogingen heeft ondernomen om een paspoort te bekomen en waarom zij in dient te komen voor de vrijstelling.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dienst vreemdelingenzaken stelt eveneens in haar beslissing dat het schrijven dateert van intussen meer dan 1 jaar geleden. Doch er is geen enkele reden waarom dienst vreemdelingenzaken 1 jaar heeft gewacht om de aanvraag van verzoekster te beoordelen.

Immers de wet voorziet dat na het indienen van de aanvraag de gemeente binnen de 10 dagen woonstcontrole dient te doen en het dossier over te maken aan dienst vreemdelingenzaken.

Dienst vreemdelingenzaken heeft aldus meer dan voldoende tijd gehad om de aanvraag van verzoekers te behandelen. Minstens hadden zij zorgvuldiger dienen te zijn en mevrouw minstens de mogelijkheid moeten geven om haar dossier aan te vullen, wat zij nagelaten hebben te doen of haar mee te delen op welke wijze zij wel een paspoort kan bekomen zodat zij hier het nodige voor kon doen.

De bestreden beslissing om deze reden wederom een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Minstens is de bestreden beslissing op dit vlak niet goed gemotiveerd.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in de middelen en argumenten vervat in haar inleidend verzoekschrift.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS, 6 september 2002, nr. 110.071; RvS, 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS, 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoekster geen identiteitsstuk, noch een geldige motivering voor de afwezigheid ervan heeft gevoegd bij haar aanvraag, waardoor de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is. Verweerder motiveert hierbij uitdrukkelijk aangaande de door verzoekster aangehaalde verschoningen voor het niet voorleggen van een identiteitsdocument en aangaande de naar voor gebrachte stukken. Er is dan ook geen sprake van een abstracte en vormelijke stijlformule. Verzoekster bekritiseert in haar middel tevens deze motieven waardoor zij aantoont ze te kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33)

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit zich in een van de gevallen te bevinden waarin deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enerzijds is nagegaan of verzoekster een identiteitsdocument heeft voorgelegd waarmee haar identiteit voldoende vast staat en anderzijds of verzoekster voldoende motiveerde waarom zij niet in staat is een dergelijk document naar voor te brengen.

Verzoekster geeft zelf aan dat zij geen geldige identiteitskaart of paspoort heeft voorgelegd doch wijst er in haar verzoekschrift op dat haar identiteit kon worden vastgesteld aan de hand van de geboorteakten van haar kinderen, die door de stad Geel en Saint Vith werden opgesteld. Zij wijst erop dat haar identiteit door de burgerlijke stand nooit werd betwist of in vraag gesteld. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“De geboorteaktes van R.A. (...) en R.E. (...) waarop de moeder vermeld staat kunnen niet aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Bovendien is verzoekster niet de drager van deze identiteitsdocumenten en bewijst het alleen maar dat zij moeder is van de dragers van de geboorteaktes. Betrokkene dient zelf een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart voorleggen waarvan zij zelf de titularis is.”

De Raad herhaalt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat zij met de geboorteaktes van haar kinderen haar eigen identiteit wenst aan te tonen en voegt toe dat de burgerlijke stand haar identiteit niet in vraag stelde, doch hiermee weerlegt zij de motieven van de bestreden beslissing niet. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te stellen dat hoewel een geboorteakte bepaalde informatie kan verschaffen zoals wie de moeder is van de dragers van de geboorteaktes, een geboorteakte niet aantoonst dat de drager van het document ook de persoon is die omschreven wordt in het document. Een geboorteakte bevat geen foto zodat dit niet geverifieerd kan worden. Bovendien wijst verweerder er terecht op dat verzoekster niet haar eigen geboorteakte doch die van haar kinderen voorlegt en zij een identiteitsdocument dient voor te leggen waarvan zij zelf titularis is. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van verweerder te oordelen dat de geboorteaktes van verzoeksters kinderen onvoldoende zijn om haar identiteit te bewijzen.

Verzoekster meent dat zij wel degelijk duidelijk motiveerde waarom zij geen paspoort of identiteitskaart kon voorleggen. Ze benadrukt dat zij verscheidene keren een identiteitsdocument heeft gevraagd op de ambassade doch dat men haar niet wil helpen. Om deze redenen heeft haar raadsman een aangetekend schrijven gericht aan de ambassade, doch tot op heden heeft de ambassade nog steeds niet gereageerd en weigert men iedere medewerking, zodat het een situatie van overmacht betreft. Verzoekster is het niet eens met de motivering dat het schrijven dateert van meer dan één jaar geleden, nu er geen enkele reden was om een jaar te wachten met de beoordeling van de aanvraag. Minstens diende men haar in de gelegenheid te stellen haar dossier aan te vullen of haar mede te delen op welke wijze zij wel een paspoort kan bekomen.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“Het feit dat de advocaat van betrokkene de Ambassade van Servië te Brussel aangeschreven heeft kan niet weerhouden worden als geldige motivering daar dit schrijven geenszins een bewijs van identiteit of nationaliteit aantoonst. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, kan hierdoor niet aanvaard worden door onze dienst.

De bewering dat de Servische ambassade geen reactie geeft en niet meewerkt, kan evenmin aanvaard worden als motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen. Het schrijven naar de ambassade dateert ondertussen van één jaar geleden en betrokkene legde totnogtoe geen paspoort voor, noch een bewijs dat zij sindsdien nog pogingen ondernam om een identiteitsdocument te verkrijgen. De administratie is verplicht om over te

gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren".

Verzoekster stelt meerdere keren een paspoort of identiteitsdocument te hebben aangevraagd op de ambassade, doch uit de stukken van het administratief dossier en de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat zij ten bewijze van haar contacten met de ambassade enkel het aangetekend schrijven van haar advocaat heeft voorgelegd. Verzoekster betwist niet dat dit document dateert van een jaar geleden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat verzoekster onvoldoende aantoont dat zij verschillende pogingen heeft ondernomen en de ambassade geen reactie geeft of niet meewerkt. Verzoekster meent dat verweerder haar had moeten vragen haar aanvraag te actualiseren. Evenwel oordeelde verweerder terecht dat het aan verzoekster is om haar aanvraag te actualiseren. Uit de stukken van het administratief dossier, in weerwil van verzoeksters beweringen, blijken geen extra bewijzen van haar pogingen tot het bekomen van een identiteitsdocument te zijn voorgelegd. Ook bij haar verzoekschrift voegt verzoekster hetzelfde eenmalig aangetekende schrijven van haar raadsman toe en geen andere "extra bewijzen". Zij voegt geen aanmaningen of vragen gericht aan de Servische ambassade toe. Verzoekster slaagt er aldus niet in om de motieven van verweerder te weerleggen of aan te tonen dat verweerder op basis van onvolledige informatie zijn beslissing heeft genomen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat zij enerzijds geen identiteitsbewijs heeft voorgelegd en anderzijds geen voldoende motivering aanhaalde waarom zij geen identiteitsbewijs kan voorleggen.

In zoverre verzoekster betoogt dat de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel schendt, nu het hele gezin samen één aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en verweerder deze aanvraag splitste door ten aanzien van verzoekster en de minderjarige kinderen te beslissen dat de aanvraag onontvankelijk is en ten aanzien van verzoeksters echtgenoot te beslissen dat de aanvraag ontvankelijk is doch ongegrond, kan zij niet worden gevolgd.

De ontvankelijkheidsvoorwaarde aangaande het beschikken over een identiteitsdocument dient voor elke aanvrager te worden onderzocht. Gezien uit bovenstaande uiteenzetting is gebleken dat verweerder terecht oordeelde dat verzoekster geen identiteitsdocument heeft ingediend noch een geldige motivering waarom zij dit niet naar voor kan brengen, terwijl verzoeksters echtgenoot wel een identiteitsbewijs heeft voorgelegd, is het niet onredelijk om de aanvraag ten aanzien van verzoekster onontvankelijk te verklaren en de aanvraag ten aanzien van verzoeksters echtgenoot wel ontvankelijk te verklaren. Verzoekster toont niet aan dat deze ontvankelijkheidsvereiste op een andere wijze werd toegepast voor haar dan voor haar echtgenoot, zodat zij niet aantoont dat het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheid of het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Verder is het de Raad niet duidelijk welk belang verzoekster heeft bij haar betoog dat de geboorteaktes van de kinderen wel werden voorgelegd en hun identiteit aldus wel werd voldaan. Verzoeksters kinderen zijn allen minderjarig en volgen de verblijfsstatus van hun ouders. De Raad stelt vast dat hoewel verzoeksters aanvraag onontvankelijk werd verklaard terwijl de aanvraag van verzoeksters echtgenoot ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, aan geen van beide ouders een machtiging tot verblijf werd toegekend. Wel in tegendeel, aan beide ouders is een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Of de minderjarige kinderen de aanvraag van hun vader of hun moeder volgen, verandert aldus niets aan hun verblijfsstatus. Dit onderdeel van het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In zoverre verzoeksters middelen ook gericht zouden zijn tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekster de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat zij langer in het Rijk verblijf dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt te bewijzen dat zij deze termijn niet overschreden heeft, niet betwist. In zoverre verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat de eerste bestreden beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, nietig was en haar om die reden geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven, stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagde aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing nietig is, zodat verzoeksters argument faalt in feite.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN